

[Vejen.]

staaar nogle Bestemmelser om de statsansatte Fuldmægtiges juridiske Kvalifikationer. Jeg synes, at det er en Borgen for, at de Opgaver, der bliver paalagt Dommerkontorerne for Eftertiden, vil blive løst paa en tilstrækkelig og god Maade. Jeg tænker herved paa de Opgaver, der er paalagt Dommerkontorerne efter § 4. Men der findes i § 4 et Udtryk, som jeg synes, vi skal have drøftet noget nærmere, og derfor vil jeg henstille, at der bliver nedsat et Udvalg. Der er nemlig i § 4, 2det Stykke, en Fortegnelse over de forskellige Ting, som efter Lovforslaget skal udføres for Publikum paa Dommerkontorerne. Der tales om den „formelle Affattelse“ af de forskellige Dokumenter: Testamenter, Skøder og Pantebreve. Det har ikke været muligt hverken her i Tinget eller i det andet høje Ting at faa en klar, udtømmende Definition af, hvad den formelle Affattelse er. Derfor ønsker jeg Lovforslaget henvist til et Udvalg, for at vi kan forsøge under en ganske kort Udvalgsbehandling, om det ikke var muligt at faa en bestemt Definition af, hvad en formel Affattelse af Skøder, Pantebreve og lignende er.

Under Behandlingen i Landstinget forekommer det mig, at Lovforslaget har faaet en udvidet Betydning, idet der er indføjet en Bestemmelse i Slutningen af 2det Stykke af § 4, der lyder saaledes: „og andre retslige Dokumenter“. Efter denne Bestemmelse bliver der ret vide Grænser for, hvad der kan behandles paa Dommerkontorerne. Naar vi fra vor Side skal gaa med til Lovforslaget, er det med den Begrundelse, at Befolkningen i nogen Grad faar et Vederlag for det, den maa afgive ved, at vi faar en for Staten meget dyrere Ordning, end vi har nu. Vi mener, at det vil komme Befolkningen i ret høj Grad til gode, at den kan gaa ind paa Dommerkontorerne og faa sine forskellige juridiske Forhold ordnet. Vi fra vor Side vil gaa ind i en saglig og velvillig Forhandling om at faa dette Lovforslag gennemført.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Trier mente at kunne lære en Del af dette Lovforslags Behandling; og det er der ingen Tvivl om, at man kan. Ogsaa jeg kunde tænke mig at uddrage en vis Lære af dette Lovforslag. Jeg tror, at de, der i første Række har Grund til at drage Lære af dette Lovforslag, er Landets Sagførere, thi der er ingen Tvivl om, at det var Sagførerne, der var den drivende Kraft i den til en vis Tid meget stærke Bevægelse for Afskaffelsen af Dommerfuldmægtigenes Privatpraksis. Og nu ser vi jo, hvad Sagførerne har faaet ud

af det. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Landets Sagførerstand, hvis dette Lovforslag bliver gennemført i den foreliggende Skikkelse, vil føle sig som værende kommet fra Asken i Ilden. Det kan der naturligvis anstilles pædagogiske Betragtninger over, men jeg skal undlade det, fordi det er min Overbevisning, at Menneskeheden lige saa lidt paa dette Punkt som paa andre, vil lære af Historien. Erhvervsorganisationer vil fremtidig, ligesom Sagførerorganisationen har gjort det i denne Sag, storme frem i Raseri mod en vis Ordning og derved ofte medvirke til at faa en, som er værre for dem. Da den højtærede Justitsminister fremsatte dette Lovforslag i Landstinget, var han fuld af glade Forventninger. Hvor langt de gik ned til Bunden, skal jeg lade være at forsøge at trænge ind i; men i hvert Fald gav Talen Udtryk for de gladeste Forventninger om, at Sagførerstanden vilde være henrykt. Ministeren betegnede dette Lovforslag som en mægtig Fordel for Sagførerstanden og sagde i Slutningen af det Afsnit af Talen, der handler derom:

„Jeg nærer derfor ikke Tvivl om, at Sagførerstanden vil glæde sig ved at se Lovforslaget gennemført.“

Altsaa det nærer Ministeren ingen Tvivl om. Ja, nu behøver Ministeren jo heller ikke at tvivle, thi nu foreligger der et Dokument paa Rigsdagens Bord, og det gaar, om jeg saa maa sige, ikke netop i Retning af at udtrykke Glæde og Anerkendelse; det er tværtimod en Samling af Veraab og Jammerklager, som man sjældent har set mere koncentreret.

Men det, som er Kærnen i Sagen, er jo dette, at man altsaa fra alle Sider har erkendt, at der er noget principielt urigtigt deri, at Dommertuldmægtigenes beskæftiger sig med den private Affattelse af Dokumenter. Jeg har sagt det før og vil gentage det nu, at der ingen Tvivl er om, at denne Ordning i *Princippet* er fuldkommen forkastelig, men der er paa den anden Side heller ingen Tvivl om, at Ordningen, saaledes som den har virket i *Praksis*, har vist sig paa en overordentlig lykkelig Maade at holde sig fjernt fra de Farer, som en principiel Betragtning maatte paapege ved Ordningen. Man har ganske overordentlig faa Klager — hvis man overhovedet har nogen — over, at Dommertuldmægtige har favoriseret deres Klienter, eller at de Folk, der har søgt til Dommerkontorerne, er blevet bedre behandlet i Retten end dem, der ikke har gjort det; jeg tror, det vil være overordentlig vanskeligt at nævne nogle Eksempler fra *Praksis* herpaa. Manglerne ved Dommer-